

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

8/2014

Kristova metoda

Přednášky
modlitebního
tydne

Ellen Whiteová v knize Život naplněný pokojem píše: „Skutečný úspěch při styku s lidmi může přinést jen Kristova metoda. Spasitel se stýkal s lidmi jako ten, kdo chce jejich dobro. Projevoval jim soucit, sloužil jejich potřebám a získával si jejich důvěru. Pak je vyzval: „Následujte mne““ (str. 67).

Kristus se zajímal o celého člověka – projevoval péči o jeho tělesnou, duševní, sociální i duchovní stránku. Ježíš sloužil lidem tam, kde se nacházeli – ve městech, na vesnicích, na cestách i v jejich domovech, u studny a dokonce i na kříži. Nebál se jít kamkoliv, kde se nacházel někdo, kdo mohl být zachráněn. Přeje si, aby i nás obohacoval vztah s ním i naše láskyplná služba a péče o jiné. Přednášky letošního týdne modliteb se nazývají: „Kristova metoda“. V jednotlivých úvahách v průběhu týdne budeme sledovat, jak se Kristus věnoval uzdravování a jak zásadní roli hrála tato služba při oslovování lidí. Chci vás pozvat, abyste se tento týden připojili ke čtení připravených přednášek, abychom prosili Pána o pomoc při využívání představených principů k přivádění dalších lidí ke Kristu.

Pokud ve svých domovech máte děti, neopomeňte využít čtení pro děti, které připravila Linda Koh, vedoucí oddělení dětí při Generální konferenci.

Věřím, že nám Pán Bůh požehná studijní a modlitební setkávání celosvětové rodiny církve během tohoto zvláštního týdne modliteb, abychom se mohli naučit používat Kristovu metodu při očekávání jeho brzkého příchodu.

TED N. C. WILSON,
PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

PRVNÍ SOBOTA

SLUŽME DRUHÝM JAKO KRISTUS

V městečku Kafarnaum žil zavržený a bezmocný invalida. Propadl zoufalství a ztratil jakoukoliv naději. Zahořklý a plný sebelítosti věděl, že onemocněl v důsledku hříchu. Byl to smutný případ člověka, který onemocněl tělesně, duševně i duchovně. Utěšoval se nadějí, že by mu mohli k úlevě dopomoci náboženští vůdcové. Jeho naděje se však rozplynula v okamžiku, kdy ho právě oni prohlásili za nevléčitelného. Bezmocný a zmalomyslněný trpěl den za dnem, uzavřený v bolesti a sebelítosti.

Právě v této době uslyšel o Ježíši. Dozvěděl se, že uzdravil řadu stejně hříšných a bezmocných lidí, jako byl on. Jeho přátelé ho vybízeli, aby se za Ježíšem vydal. On si však uvědomoval, že si nemoc způsobil hříšným způsobem života. Jak velice si přál zbavit se břemene hříchu! Toužil po setkání s Ježíšem, aby přijal jistotu odpuštění. Nemohl už déle otálet, protože se ocitl na prahu tělesného zhroucení. Požádal přátele, aby ho přinesli k Ježíši, a oni mu ochotně vyhověli (Mk 2,3). Je úžasné, když máme duchovně probuzené přátele, kteří nám mohou pomoci přijít k Ježíši!

Když tato malá skupina dorazila k domu, kde právě Ježíš učil, narazili na vážný problém: zástup kolem Krista byl tak neproniknutelný, že Spasitele ani neslyšeli. Několikrát se pokusili protlačit davem, ale nepodařilo se jim to.

Zoufalá touha uvidět Ježíše

Ochrnutý muž byl zoufalý. Byl Ježíši tak nablízku, a přece tak daleko! Byl přesvědčen o tom,

že jedinou nadějí pro získání pokoje a odpuštění je Ježíš. Rozhodl se, že udělá všechno pro to, aby Ježíše spatřil. S přáteli vytvořili odvážný plán. Zkusí ho vynést na střechu. Evangelium Marka naznačuje, že muži rozebrali část střechy. Představme si zmatek uvnitř domu, když začaly padat kousky stropu. V Písmu je napsáno: „Prorazili otvor a spustili dolů nosítka, na kterých ochrnutý ležel.“

Nosítka s nemocným bylo spuštěno k Ježíšovým nohám. Ježíš pohlédl ochrnutému do očí. Dokonale pochopil celou situaci. Kristus přišel na tento svět, aby lidem dal naději. Ochrnutý muž možná od Ježíše čekal slova o tom, jakou měl on a jeho přátelé víru – víru, která se probourala stropem! Marek však zaznamenal Kristova slova: „Synu, odpuštějí se ti hříchy.“ Tato slova zněla uším ochrnutého muže jako hudba. Z jeho ramen spadla obrovská tíže. Díky odpuštění najednou pocítil pokoj. „Prostou vírou přijal Ježíšova slova jako dar nového života. Nežádal už nic jiného, jen ticho a spokojeně ležel. Byl tak šťastný, že nemohl mluvit. Z jeho tváře vyzařovalo nebeské světlo a lidé, kteří vše viděli, užasli.“ (Ellen Whiteová, Touha věků, str. 167)

Co je snadnější?

Sebestřední náboženští vůdcové v místnosti si vyměnili pohledy, protože si vzpomněli, jak bezcítěně tohoto nemocného ubožáka zavrhli. V srdcích obvinili Ježíše z rouhání a tuto událost si uložili do paměti jako budoucí záminku pro jeho ukřivžování. Ježíš znal jejich myšlenky. Upřel na ně zrak

a položil jim otázku: „Je snadnější říci ochrnutému: ‚Odpouštěj se ti hříchy,‘ anebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lože a chod?‘ Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy – řekne ochrnutému: ‚Právím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!‘“ (Mk 2,9–11).

Muž vyskočil na nohy jako mladý člověk. Vyzařovalo z něj zdraví. Jak úžasnou lásku vůči němu projevil Ježíš! Uzdravuje hříšníky a dává jim nový život! Muže uzdravila stejná moc, která stvořila život. Skutečnost, že Kristus uzdravil tělo nemocného, je důkazem jeho moci, která dokáže uzdravit i lidské srdce.

Mnoho lidí potřebuje pomoc

Mnoho lidí v dnešní době ochromují starosti, strach a pocity viny. Žijí v beznaději. Drtí je těžké břemeno a oni hledají úlevu. Ellen Whiteová v knize *Život naplněný pokojem* napsala: „Všude jsou srdce, která volají po něčem, co nemají. Touží po síle, která by je vysvobodila z otroctví zla a pomohla jim zvítězit nad hříchem, po síle, která by jim navrátila zdraví, život a klid. Mnozí, kteří kdysi poznali moc Božího slova, žijí nyní tam, kde Bůh není uznáván, a touží po Boží přítomnosti. Svět dnes potřebuje totéž, co potřeboval už před dvěma tisíci lety. Potřebuje poznat Krista. Je potřeba velké dílo nápravy, a to v oblasti tělesné, duševní i duchovní. Tato reforma se může uskutečnit jen Kristovou milostí. Skutečný úspěch při styku s lidmi může přinést jen Kristova metoda. Spasitel se stýkal s lidmi jako ten, kdo chce jejich dobro. Projevoval jim soucit, sloužil jejich potřebám a získával si jejich důvěru. Pak je vyzval: ‚Následujte mne‘“ (str. 67).

Ježíšův příklad

Kristus se zajímal o celého člověka – projevoval péči o jeho tělesnou, duševní, sociální i duchovní stránku. Ježíš sloužil lidem tam, kde se nacházeli – ve městech, na vesnicích, na cestách i v jejich domovech, u studny a dokonce i na kříži. Nebál se jít kamkoliv, kde se nacházel někdo, kdo mohl být

zachráněn. Chceme-li sloužit jako Kristus, musíme dělat to samé.

Abychom naplnili prorocké poslání Boží církve – „pozůstatku posledních dnů“ – musíme lidem předávat dobrou zprávu tam, kde se nacházejí – stejným způsobem, jako to dělal Kristus. Žijeme ve světě, ve kterém více než 50 % lidí žije ve městech. Bez ohledu na to, kde žijeme a pracujeme, připojme se k velkému dílu oslovení lidí, kteří žijí ve městech celého světa. Řídme se příkladem Krista a snažme se zasáhnout a oslovit potřebné tam, kde žijí. Připojme se k Božímu lidu na celém světě v mimořádném úsilí při evangelizaci ve městech.

V knize *Lékařská služba*¹ Ellen Whiteová napsala: „Poselství, které nám předal Bůh v minulosti, se nezměnilo. Těžištěm práce v dnešní době je práce ve městech. Pokud budeme pracovat ve městech tak, jak si to přeje Bůh, povede to ke vzniku tak mocného hnutí, jaké jsme ještě nezažili.“

Doposud jsme ještě toto „mocné hnutí“ nezažili. Modleme a pokoríme se, hledejme jako církev Boží nasměrování. Žádejme Boha o vylití pozdního deště Ducha svatého, aby mohlo nastat toto „mocné hnutí“. Očekáváme brzký příchod Ježíše. Svět je unavený. Řídme se příkladem Krista, jděme do měst a oslovujme lidi, kteří v nich žijí.

Služba lidem ve všech oblastech života

Bůh – Stvořitel lidí i všeho, co je na světě – dal ve svém slovu mnoho rad, díky nimž můžeme být zdraví ve všech oblastech života. On nás chce oživit a reformovat prostřednictvím moci Ducha svatého. Přeje si, abychom pochopili, že nás stvořil ke svému obrazu jako komplexní bytosti.

Jako adventisté sedmého dne vnímáme člověka v jeho celistvosti. Toto pochopení „celého člověka“ nás vede k tomu, že lidi ve svém okolí oslovujeme ve všech oblastech života. Sbory, jednotliví členové i týmy mladých lidí uskutečňují mnoho různých aktivit pro oslovení společnosti: sdílejí svou víru se svými přáteli a známými, vedou biblické hodiny či přednášky, setkávají se v malých

¹ Medical Ministry, str. 304

skupinách, angažují se ve zdravotních aktivitách, chodí dům od domu jako knižní evangelisté, pořádají akce s humanitární organizací ADRA, provozují poradenská střediska či vegetariánské restaurace, pracují s dětmi či mladými lidmi a dělají mnoho dalších iniciativ inspirovaných Duchem svatým. Potřebujeme, aby kazatelé, členové církve i profesionálové spolupracovali v různých oblastech ve vzájemně propojené službě.

Ellen Whiteová napsala: „Každý kazatel evangelia by měl být připraven, aby dokázal vykonávat zdravotně-misijní činnost. Zdravotně-misijní práce by měla být propojena se zvěstováním evangelia tak úzce, jako je paže spojena s tělem. Odpor vůči pokynům o principech zdravotní reformy je výrazem neochoty k sebezapření. V našich velkých městech musí jít zdravotně-misijní práce ruku v ruce se zvěstováním evangelia. Ta bude otevírat dveře pravdě evangelia.“

Bůh nás vybízí, abychom začali využívat kompletní zdravotní misii ve velkých městech světa. Je nutné, aby organizační složky církve spolupracovaly s podpůrnými organizacemi při oslovování společnosti a při záchraně lidí pro Krista. Ježíš během své služby ve městech aktivně „učil v synagógách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu“ (Mt 9,35). Svým učením a působením obnovoval „celostní zdraví“ lidí. Zvěstoval obnovu plného života a teprve pak lidi posílal s příkazem: Řekněte to světu.

Kristovo povolání

Matouš ve svém evangeliu zaznamenává, že když Ježíš s velkým soucitem sledoval lidi, viděl, že „byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře“ (Mt 9,36). Lidé v dnešním světě jsou unavení a rozpolceni. Touží po něčem skutečném a pevném, co by jim zajistilo bezpečí a pokoj – po tom, co by je sjednotilo tak, jako sjednocuje pastýř své ovce. Ježíš dnes zve každého z nás, abychom si zvolili plný život v Kristu, abychom byli ve všech oblastech uzdravení působením Ducha svatého a mohli se stát pastýři lidem, kteří jsou rozptýleni kolem nás.

Bůh nás vybízí, abychom se stali součástí jeho velkého, jednotného a propojeného týmu oddaných následovníků, kteří budou projevovat soucit všem vyčerpaným lidem – nemocným jak po fyzické, tak po duchovní stránce. Tento úkol je nesmírně velký, ale pomocníků je málo. Již nastává žeň, je ale nedostatek oddaných misionářů. Prosme proto Pána žně, aby vyslal nové spolupracovníky (Mt 9,37–39).

Jsmo ochotni přijmout Kristovo uzdravení ve všech oblastech našeho života? Dovolíme Duchu svatému, aby v našem osobním životě uskutečnil oživení a reformaci, abychom se stali těmi, kdo slouží stejně, jako sloužil Ježíš? Jsmo ochotni vytrvat v díle záchrany druhých pro Krista – podobně, jako to udělali přátelé ochrnutého muže? Jsmo natolik oddáni Kristu, že toto dílo budeme konat v jakýchkoliv podmínkách a okolnostech? Kristus přijde brzy! Odevzdejme proto svůj život Ježíši, přijměme „Kristovu metodu“, jděme tam, kam nás povolává, a dělejme to, o co nás žádá. Oslovujme a získávejme druhé pro Krista.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Představte si, že jste jedním z přátel ochrnutého muže. Byli byste ochotni rozebrat kus střechy, nebo byste tento nápad považovali za naprostý nesmysl? Jak můžeme projevit „věrnost“ lidem žijícím kolem nás?
2. Přemýšlejte o lidech ve vašem sousedství. Jak je můžeme praktickým způsobem oslovit „Kristovou metodou“? Diskutujte společně ve sboru o svých představách.
3. Jak můžeme sloužit jiným, když cítíme, že sami těžko zvládneme svůj vlastní život? Jak může Kristova metoda změnit náš osobní vztah k Ježíši a pomoci nám znovu si ujasnit naše povolání k službě?

² Rukopis 117, 1901

TED N. C. WILSON,
PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE

NEDĚLE

ZAKOŮŠEJME MOC VÍRY

Již téměř třicet let vědci důkladněji zkoumají vztah mezi vírou obecně a vírou náboženskou. Víra pozitivně prospívá našemu tělesnému, duševnímu i emocionálnímu zdraví. Přestože výzkumy stále pokračují, tento fakt je již dokázán. Světově proslulé univerzity, národní zdravotní centra i soukromě financované organizace docházejí ke stejným výsledkům. Pevný systém víry může výrazně prospívat lidskému zdraví.

V Kalifornii byl uskutečněn výzkum, který odhalil, že lidé, kteří se aktivně zapojují do programů organizovaných církví, se méně stresují kvůli svým financím, zdraví a dalším každodenním neduchovním starostem. Jiné výzkumy potvrzují, že spiritualita snižuje výskyt sebevražd, zneužívání alkoholu a drog, kriminalitu a rozvodovost.

Studie Kolumbijské univerzity přináší zajímavý výsledek: ženy, které měly zbožné matky, mají o 60 % menší pravděpodobnost výskytu deprese během následujících 10 let než ženy, jejichž matky nebyly nábožensky založené.

Jiná studie odhaluje, že dcery, které patří do stejné náboženské skupiny jako jejich matky, prožívají o 71 % méně negativní a chmurné nálady a synové dokonce o 84 %.³ Na základě těchto a řady dalších podobných výzkumů vědci docházejí k závěru, že pevný systém osobní víry může zlepšovat lidské zdraví.

Víra mění okolnosti

Jak Bible popisuje opravdovou víru? „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme“ (Žd 11,1). Víra se dívá dopředu, protože je „základem skutečností, ve které doufáme“. Slovo „spolehnout se“ v původním jazyce znamená také „základ“. To naznačuje, že víra je skutečným základem našeho života. Avšak víra také „vzhlíží vzhůru“, protože poskytuje jistotu toho, „co nevidíme“.

Víra znamená jistotu toho, že Bůh nakonec naplní naše touhy. Víra důvěřuje, že Bůh nám dá sílu k vítězství nad každou těžkostí, k překonání všech překážek – a to až do dne, kdy přijmeme konečnou odměnu v Božím věčném království.

Ellen Whiteová o podstatě víry napsala: „Víra znamená důvěřovat Bohu; věřit tomu, že nás miluje a zná, že nejlépe ví, co je pro nás dobré.“ (Výchova, str. 150) Víra oživuje celou naši bytost a rozechřívá naše srdce. Víra obnovuje naši naději. Víra pozvedá náš pohled od toho, co je, k tomu, co bude. Víra důvěřuje Božím zaslíbením a přijímá Boží dary ještě předtím, než se stanou skutečností. Víra znamená uzdravení.

Hrdinové víry

Víra pomáhala hrdinům Starého zákona, aby dokázali překonávat nejrůznější obtížné okolnosti a zůstat věrní Bohu. Apoštol Pavel v Listě Židům

³ Uveřejněno v časopise Journal of the American Academy of Child and Adolescent Psychiatry, 1997

zmiňuje v 11. kapitole Ábela, Henocha, Noema, Abrahama, Sáru, Jákoba, Josefa, Mojžíše a další. Víra jim v průběhu jejich životů dodávala odvalu a sílu. Jejich jména jsou vysoko v nebeské „síni slávy“.

Je překvapivé, že jako první je zmiňován muž, který záhy zemřel. V jeho příběhu nikde nenajdeme zmínku o zázračném vysvobození. „Ábel věřil, a proto přinesl Bohu lepší oběť než Kain a dostalo se mu svědectví, že je spravedlivý, když Bůh přijal jeho dary; protože věřil, „ještě mluví, ač zemřel“ (Žd 11,4). Bible popisuje Ábela jako zbožného muže. Věřil, a přesto byl zabit. Je možné, že kdyby nevěřil, mohl žít déle. Kain víru neměl a žil mnohem déle. Ábel věřil a zemřel. Toto vyjádření může být matoucí pro ty, kteří chápou opravdovou víru nesprávně. Víra nevede vždy k „hollywoodskému šťastnému konci“ – a přece stojí za to věřit.

O Henochovi je napsáno: „Hnoch věřil, a proto nespátřil smrt, ale Bůh ho vzal k sobě. „Nebyl nalezen, protože ho Bůh přijal.“ Ještě než ho přijal, dostalo se Henochovi svědectví, že v něm Bůh našel zalíbení“ (Žd 11,5). Kdyby Hnoch neměl víru, pak by zemřel. Hnoch však věřil, a proto žije. Je paradoxem, že Ábel také věřil, a zemřel. Celá 11. kapitola Listu Židům nám představuje cenné aspekty víry a ukazuje nám, jak máme důvěřovat Bohu. Hnoch Bohu důvěřoval v životě, Ábel mu naopak důvěřoval ve smrti.

Je dobré všimnout si určitých protikladů mezi Noemem a Abrahamem. „Noe věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil a co ještě nebylo vidět, a připravil koráb k záchraně své rodiny. Svou vírou vynesl soud nad světem a získal podíl na spravedlnosti založené ve víře“ (Žd 11,7). Noemova víra vedla k tomu, že vykonal Boží příkaz, i když se mu mnoho jeho současníků posmívalo. Noe věrně naplnil Boží instrukce. Důvěřoval Bohu. Sto dvacet let vytrvale budoval archu navzdory skutečnosti, že nikdy předtím nepršelo. O tom je víra. Abrahamova zkušenost je přesně opačná: „Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde“ (Žd 11,8). Abrahamova víra ho vedla k tomu, že opustil bezpečí

domova a vydal se na cestu do neznáma. Naprostý protiklad. Ábel ve víře zemřel, Hnoch ve víře žil. Noe ve víře zůstal a Abrahama vedla víra na cesty. Stejně protiklady pokračují v celé kapitole.

Sára počala dítě až v devadesáti letech. O několik roků později vzal Abraham toto jejich dítě na horu Mórija, kde ho měl na Boží příkaz obětovat. Bůh však shlédl na Abrahamovu víru a dítě zachoval. Stejný Bůh, který žádá rodiče, aby věřili, že jim dá dítě, je později žádá, aby mu ho obětovali. Víra neznamená, že Bohu říkáme, co si přejeme, aby nám dal. Víra je trvalou důvěrou v Boha, která nezávisí na tom, v jakých okolnostech se ocitneme. Můžeme onemocnět vážnou nemocí, která ohrožuje náš život, nebo se těšit pevnému zdraví. Můžeme být dokonale spokojeni v našem domově, nebo ho ztratit a prožívat stresy a trápení. Může se nám finančně dařit, nebo můžeme zápasit, abychom splatili dluhy. Můžeme se těšit z báječného manželství, nebo je náš vztah vyprahlý. Můžeme se cítit Bohu nablízku, nebo ho vnímat velmi vzdáleně. Víra není závislá na našich pocitech nebo na okolnostech. (Ab 3,17–19)

Všechny hrdiny víry, kteří jsou zmíněni v Listu Židům v 11. kapitole, spojovala v jejich životech jedna základní skutečnost: všichni důvěřovali Bohu.

Růst víry

Co však máme dělat, když je naše víra slabá? Pavel v Listu Římanům 12,3 píše: „Smyslejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh.“ Když se vědomě rozhodneme přijmout milujícího a všemohoucího Boha do svého života a začneme mu důvěřovat, On vloží do našeho srdce určitou míru víry. Víra je tedy Božím darem, který nám On poskytuje. Čím více přijímáme a zakoušíme tento dar, tím více naše víra roste. Víra roste tím, že se učíme důvěřovat Bohu ve zkouškách a těžkostech, které život přináší. Občas naše víra roste právě v okamžicích, kdy procházíme nejtěžšími zkouškami. Někdy se okamžiky nejhlubšího zoufalství stávají okamžiky nejsilnější víry.

Naše víra roste také tím, když uvažujeme o Božím slovu. Naše víra roste tím, jak naše srdce naplňují pravdy Písma. V Listu Římanům 10,17 je

napsáno: „Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.“ Čím více se naše mysl bude obírat Božím slovem, tím více poroste naše víra. Důvěra v Boha oživuje celou bytost člověka. Posiluje nás tělesně, duševně, emocionálně i duchovně. Dokonce i v okamžiku nemoci, která ohrožuje náš život, nás víra přenáší od toho, co je, k tomu, co bude. Chopme se „blahoslavené naděje“ a radujme se ze slavného Kristova příchodu, který navždy ukončí moc všech nemocí. Až do tohoto dne budeme žít vírou v Ježíše Krista, který je jediným pravým zdrojem našeho zdraví ve všech oblastech života.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Společnost nás silně ovlivňuje skrze masmédiu, která nás denně bombardují reklamami

a negativními zprávami. Jak můžeme v těchto okolnostech zůstat lidem víry?

2. Proč Bůh žádal Abrahama, aby mu na hoře Mórija obětoval svého syna Izáka? Není to kruté a nepochopitelné? Je víra vždycky racionální?
3. Diskutujme ve svém sboru o tom, jak můžeme pomoci v růstu víry našim dětem, mládeži a mladým lidem. Co dokáže naši víru posilnit?

MARK A. FINLEY,

SLOUŽÍ JAKO PORADCE PŘEDSEDY
GENERÁLNÍ KONFERENCE A REDAKTOR
ČASOPISU ADVENTIST REVIEW

PONDĚLÍ

PROMĚNA CELÉHO ČLOVĚKA

Pracuji jako lékař. Ten den začal jako každý jiný. Kromě dalších povinností jsem měl ráno naplánovanou operaci. Pacientka se nedávno přistěhovala z nedalekého menšího města, kde jsme před nějakou dobou dělali zdravotní přednášky a kluby zdraví. Když jsem odjížděl z domova, zazvonil mi telefon. Byl jsem povolán k naléhavému případu, který měl přednost před plánovaným chirurgickým zákrokem. Zavola jsem proto do nemocnice a oznámil jsem, že přijedu o chvíli později, ale že určitě dorazím v době, kdy bude pacientka připravena v narkóze. Přijel jsem do nemocnice, a když

jsem si umýval před operací ruce, mimochodem jsem se zeptal, jestli je už pacientka v narkóze. Nervózní sestra mne vyzvala, ať se raději přesvědčím sám. Představte si můj údiv, když jsem našel na sále anesteziologa, sestru a asistenta, jak stojí vedle pacientky ležící na operačním stole s očima dokořán. Když jsem se zeptal, proč pacientku ještě neuspali, odpověď mých kolegů zněla: „Zeptej se dámy sám.“ Udělal jsem to. Pacientka byla přátelským člověkem s upřímným úsměvem, který odlehčil předoperační atmosféru. Žena mi na můj dotaz odpověděla: „Slyšela jsem, že předtím,

než operujete, se s pacienty modlíte, a proto jsem nechtěla vašim kolegům dovolit, aby mne uspali dřív, než se se mnou pomodlíte.“ Samozřejmě jsem se s ní pomodlil. To mi poskytlo jedinečnou příležitost, abych této ženě i svým kolegům vydal svědectví. Je to příklad nebem doporučené metody a přístupu, jak oslovit celého člověka.

Jsmo komplexní bytosti

Zdraví je neoddělitelně propojeno se vším, co jsme a co děláme. Bůh projevuje svůj zájem o zdraví svého lidu už od stvoření. Stvořil úžasně prostředí, poskytl prvním lidem výživnou stravu, čerstvý vzduch, čistou vodu a příležitost k práci v zahradě. Pečoval i o jejich duchovní zdraví, přicházel za nimi a hovořil s nimi během chladných večerů. Od počátku bylo tělesné zdraví propojeno se zdravím duchovním. Dokonce i po pádu do hříchu, po potopě a po egyptském zajetí Bůh projevil svůj zájem o zdraví svého lidu tím, že mu předal specifické pokyny ohledně zdraví. Ty je chránily před mnoha nemocemi, které sužovaly Egypťany a další národy.

Když se naplnil čas, Bůh představil celostní přístup ke zdraví v životě našeho Pána Ježíše. Písmo dosvědčuje, že „dítě (Ježíš) rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním“ (L 2,40). „A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem“ (L 2,52). Lékař Lukáš zde dává do souvislosti tělesnou, emocionální, duševní i sociální stránku a představuje komplexní Bytost, podle jejíhož obrazu jsme byli stvořeni.

Prostřednictvím zdravotního poselství, které přinesla Ellen Whiteová, Bůh ve své milosti a lásce své církvi zdůraznil, že jsme komplexní (holistické) bytosti. 6. června 1863 jí ve vidění v městě Otsego v Michiganu předal jasné poselství o tom, že duchovní povinností člověka je péče o chrám těla,

a potvrdil tak propojení těla, mysli i ducha člověka. Tyto principy obstály ve zkoušce času stejně, jako obstály během vědeckého zkoumání. Principy odpočinku, slunečního světla, vyvážené stravy, důvěry v Boha, dostatku pohybu, střídmosti a dýchání čerstvého vzduchu napomáhají udržovat vyvážený celek.

Vidění z Otsega nám zdůrazňuje, že hlavním cílem péče o zdraví je umožnit nám lépe sloužit Bohu a našim bližním. Je dobré mít lepší zdraví, ale zdraví samo o sobě není cílem. Ellen Whiteová napsala: „Nastala doba, kdy by se každý člen církve měl zapojit do zdravotně-misijní práce. Svět je nemocnicí, která je plná tělesně a duchovně nemocných lidí. Všude kolem nás hynou lidé kvůli nedostatku poznání pravd, které nám byly svěřeny. Členové církve se musí probudit, aby si uvědomili svoji odpovědnost za předávání těchto pravd.“⁴

Tento výrok byl platný v době, kdy ho napsala, a je ještě více platný dnes. Je to výzva ke komplexní zdravotní službě, kterou máme konat osobně i jako celá církev – prostřednictvím rozhovorů s lidmi, péčí o lidi, kterým kážeme, učením, uzdravováním a vedením k sebekázní.

⁴ Testimonies for the Church, 7. svazek, str. 62

Cíl celostního zdravotního poselství

Celostní zdravotní poselství, které vychází z porozumění Písma, se dotýká základních témat lidské existence: nemocí a následného utrpení. Netýká se pouze stravy, jakkoliv je důležitá. Ellen Whiteová nastínila cíl zdravotní reformy následovně: „Učíte-li zdravotním zásadám, vysvětlujte, že hlavním cílem reformy je dosažení nejvyššího rozvoje těla, mysli a ducha. Ukazujte, že přírodní zákony jsou Božími zákony a jsou určeny pro naše dobro. Objasňujte, že poslušnost těchto zákonů podporuje štěstí v tomto životě a pomáhá nám v přípravě na život věčný.“⁵

Zdravotní poselství je zaměřeno na Boha, který je proměňuje z informací o zdraví do plně propojené filozofie zdraví. Správcovství celostního daru života obsahuje i morální složku, jak to popsal apoštol Pavel: „Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží“ (1K 10,31). Náš život udržuje a uzdravuje Bůh svou mocí. Zdraví, kterému se těšíme, pochází od něj. A díky jeho milosti se můžeme těšit ze zdraví i v naší bídě a křehkosti. Apoštol Pavel o tom píše, když ho v jeho problémech Pán ujistil: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla“ (2K 12,9).

Dokonce i v naší křehkosti a nemocech „naši povinností vůči Bohu a vůči našim bližním je rozvoj sama sebe. Každou schopnost, kterou nás obdaril Stvořitel, bychom měli rozvíjet do stadia nejvyšší dokonalosti, abychom dokázali vykonat co nejvíce dobra, které jsme schopni vykonat.“⁶

Tím, jak se budeme vyvíjet k plnému potenciálu, bude naše služba Bohu různorodější a bude lépe naplňovat potřeby lidských životů. Důležitou složkou předávání jakéhokoliv poselství je skutečné prožívání zvěstovaných principů. To je Kristova metoda v praxi. Tímto způsobem se dokážeme dostat mezi lidi, projevovat jim soucit, naplňovat jejich potřeby a pak je vybízet a povzbuzovat, aby následovali Ježíše.

Jak vypadá oslovení a proměna celého člověka?

V celé Bibli se setkáváme s nezapomenutelnými příklady toho, jak Bůh oslovoval a proměňoval celého člověka. Bůh předal Izraeli morální zákon a kruh uzavřel tím, že Izraelcům poskytl i zdravotní instrukce pro záchranu jejich života. Konečné zjevení Boží péče o celého člověka se projevilo v životě a službě Ježíše Krista. Spasitel projevil soucit s vyčerpanými a zmatenými lidmi (Mt 9,36). Zázračně nasýtil zástupy (Mt 14,15–20) a vyzval své učedníky, aby byli ochotni nabídnout pohár studené vody (Mt 10,42). Uzdravil člověka posedlého demony, aby nakonec oblečený a s uzdravenou myslí seděl u jeho nohou (L 8,35).

Bůh naši církev požehnal poznáním toho, jak můžeme prožívat plný život. Je naší svatou povinností, abychom pečovali o chrám svého těla, které pak budeme používat a bude „stráveno“ ve službě nemocnému světu, který touží po zjevení Ježíše v životech jeho následovníků. Jako komplexní bytosti chceme Boha uctívat svým tělem, myšlením i duchem tak, abychom „uchovávali všechny síly v co nejlepším stavu, abychom mohli co nejužitečněji sloužit Bohu a lidem“.⁷

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Co byste řekli tomu, kdo tvrdí, že tělesné zdraví nesouvisí s duchovností?
2. V našem hříchem zasaženém světě trpí mnoho lidí degenerativními a vysilujícími nemocemi. Jaký postoj podle vás k těmto lidem zaujímá Kristus?
3. Jakými konkrétními způsoby můžeme rozvíjet celostní (holistické, komplexní) zdraví lidí?

PETER N. LANDLESS
JE VEDOUCÍM ODDĚLENÍ ZDRAVÍ
PŘI GENERÁLNÍ KONFERENCI

⁵ Život naplněný pokojem, str. 68.69

⁶ Counsels on Health, str. 107

⁷ Život naplněný pokojem, str. 166

 ÚTERÝ

ŽIJME VĚRNÝ ŽIVOT

Jak v náboženských, tak i ve vědeckých kruzích je patrný zvýšený zájem o život starozákonního proroka Daniela. Tento zájem je do jisté míry vyvolán nárůstem civilizačních nemocí v moderním světě. Danielovy životní návyky byly založeny na zdravotních principech, které vycházejí z Božích morálních a zdravotních zákonů. Tyto principy vynikají jako vzor zásadovosti a čestnosti na pozadí morálně narušeného světa. Aby zůstali věrni Božím zákonům, tak Daniel a jeho společníci dokonce riskovali své životy. Zabývejme se tedy stručně tím, co dnes říkají některé studie o zdravotních principech popsanych v Bibli, jež Daniel v životě praktikoval.

Nejlepší strava

Když Daniel dostal nabídku královských pokrmů, rozhodl se namísto nich jíst pouze rostlinnou stravu (Da 1,6). Tu Bůh při stvoření původně lidem určil (Gn 1,29). Když vědci nedávno uskutečnili pokus, v němž se zkoumaní lidé během 21 dnů stravovali pouze rostlinnou stravou, zjistili, že to

vedlo „ke zlepšení kardiovaskulárního systému a metabolismu těchto osob“.⁸ Kromě toho ti, kdo absolvovali tento stravovací program, měli lepší hladinu cukru v krvi. Všechny tyto výsledky měly podle studie přímý vztah na zlepšení úrovně sebeovládání a síly vůle.⁹ Pokud to řekneme jednoduše, tak když se udržuje hladina cukru v krvi na optimální úrovni, výrazně se zvyšuje schopnost člověka ovládat své chování a dosahovat vytčené cíle. Rostlinná strava, kterou si vyžádal Daniel a jeho společníci, je uchránila od konzumace živočišných produktů, které mají vysoký obsah arachidonové kyseliny, chemické substance, která přispívá k vyššímu výskytu negativních emocí a nálad.¹⁰ Danielova strava, jež vycházela z jeho poznání biblických zdravotních principů, zlepšila jeho duševní kapacitu a pomohla mu zastávat pozici, v níž mohl představovat Boha ostatním lidem. Daniel se rozhodl pít vodu namísto vína, což mohlo také napomoci zlepšení jeho duševní kapacity. Nejenže pití vody zlepšuje paměť lidí,¹¹ ale podle nedávného výzkumu uskutečněného na Londýnské univerzitě vypítí

⁸ Richard J. Bloomer, Mohammad M. Kabir, John F. Trepanowski, Robert E. Canale, and Tyler M. Farney, „A 21-Day Daniel Fast Improves Selected Biomarkers of Antioxidant Status and Oxidative Stress in Men and Women“. *Nutrition and Metabolism* 8 (2011): 17. www.nutritionandmetabolism.com/content/8/1/17

⁹ M. T. Gailliot, R. F. Baumeister, C. N. DeWall, J. K. Maner, E. A. Plant, D. M. Tice, L. E. Brewer, B. J. Schmeichel, „Self-control Relies on Glucose as a Limited Energy Source: Willpower Is More Than a Metaphor“. *Journal of Personality and Social Psychology* 92, 2 (2/ 2007): 325–336. www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/17279852

¹⁰ Bonnie L. Beezhold, Carol S. Johnston, and Deanna R. Daigle, „Vegetarian Diets Are Associated With Healthy Mood States: a Cross-sectional Study in Seventh-day Adventist Adults“. *Nutrition Journal* 9 (2010): 26. www.nutritionj.com/content/9/1/26

¹¹ D. Benton, N. Burgess, „The Effect of the Consumption of Water on the Memory and Attention of Children“. *Appetite* 53, 1 (8/ 2009): 143–146. www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/19445987

3 pohárů (asi 0,7 litru) vody před začátkem testu zlepšilo reakční čas až o 24 %.¹² Nelze se proto divit, že Daniel a jeho společníci desetinásobně převýšili ostatní v duševních schopnostech.

Modlitba

Daniel žil modlitebním životem a hodně uvažoval nad Božím slovem. Výzkumníci byli překvapeni zjištěním, že pouhé přemýšlení o náboženských tématech dokáže pozitivně ovlivnit sebeovládání lidí.¹³ Jiná studie naznačuje, že modlitba je „určitým druhem cvičení v sebeovládání“.¹⁴ Tři hodiny přemýšlení o náboženských tématech vedly v tomto výzkumu ke „zlepšení pozornosti“ u zkoumaných osob a jedenáct hodin vedlo ke „zvýšení počtu spojení mezi oblastmi mozku, které jsou důležité pro udržení pozornosti, eliminaci nesoustředění a k ovládání impulzivnosti“.¹⁵ Bylo také prokázáno, že účastníci měli „více šedé hmoty v čelní mozkové kůře (tzv. prefrontálním kortexu)“ a „lepší prokrvení čelní mozkové kůry“ – oblasti zodpovědné za rozhodovací výkonné funkce, které člověka odlišují od zvířat.

Lidé, kteří se řídí příkladem Daniela a komunikují s Bohem v soukromých modlitbách (Da 10), a ti, kdo se navíc zapojují do společných modliteb (Da 1 a 2), mohou očekávat podobné výsledky jako Daniel. Jeho duševní zdraví a životní úspěch byly určité i výsledkem jeho důvěry v Boha, která ho vedla k neochvějně poslušnosti Božího morálního a zdravotního zákona (Da 9,4.13). Danielova věrnost Božích zákonů nepřinesla užitek pouze jemu, ale také lidem, kterým sloužil. Můžeme to sledovat například v jednání Darjaveše, médkého krále,

který Danielovi svěřil odpovědnost za všechny záležitosti království, „aby král netrpěl škodu“ (Da 6,3; ČSP). Toto sousloví zdůrazňuje, že nedošlo k žádné ztrátě příjmů. Danielův respekt vůči Božím zákonům ho vedl k tomu, že byl čestný jak ve svém osobním životě, tak i v záležitostech krále a jeho financí.

Čestnost a vděčnost

Současné výzkumy, které se zabývají čestností v životě lidí, ukazují, že ti, kteří berou vážně Boží zákon, budou pravděpodobněji vykazovat vyšší míru čestnosti. Účastníci jednoho výzkumu byli rozděleni do dvou skupin. První skupina byla požádána, aby si vzpomněli na znění deseti Božích příkázání. Druhá skupina dostala za úkol vzpomenout si na libovolných deset knih, které četli na střední škole. Ve skupině, kde vzpomínali na deset knih, se daleko více podvádělo, zatímco účastníci skupiny, ve které si vybavovali znění Desatera, nepodváděli vůbec. Při opakování experimentu byl prvním účastníkům připomenut jejich kodex cti ze školy a druhým Desatero. I v tomto případě byli ti, kteří se zaměřili na Desatero, výrazně čestnější. A to dokonce i v případě, když byl experiment opakován ve skupině lidí, kteří se prohlašovali za ateisty.¹⁶

Přestože se Daniel častokrát octl ve stresující situaci, dokázal si vždycky udržet ducha vděčnosti. Dokonce trávil určitý čas děkováním Bohu, i když se dozvěděl, že byl vydán zákaz modlit se, který ho přivede do jámy plné lvů („vzdával Bohu chválu tak jako předtím“ – Da 6,11; B21).

Bylo prokázáno, že schopnost udržet si postoj vděčnosti vede k menšímu výskytu zdravotních

¹² „How Drinking a Glass of Water Can Make Your Brain 14 Percent Faster“.

www.dailymail.co.uk/health/article-2366353/How-drinking-glass-water-make-brain-14-faster.html

¹³ „Religion Helps Us Gain Self-control, Study Suggests“. Science DailyNews, 1/24, 2012.

www.sciencedaily.com/releases/2012/01/120124113045.htm

¹⁴ Roy F. Baumeister and John Tierney, Willpower: Rediscovering the Greatest Human Strength (New York: Penguin Press, 2011), 180

¹⁵ Kelly McGonigal, The Willpower Instinct: How Self-control Works, Why It Matters, and What You Can Do to Get More of It (New York: Avery, 2012), 25

¹⁶ Dan Ariely, The (Honest) Truth About Dishonesty: How We Lie to Everyone—Especially Ourselves (New York: Harper, 2012), 39–44

¹⁷ Robert A. Emmons and Michael E. McCullough, „Counting Blessings Versus Burdens: an Experimental Investigation of Gratitude and Subjective Well-being in Daily Life“. Journal of Personality and Social Psychology 84, 2 (2/ 2003): 377–389.

<http://psycnet.apa.org/index.cfm?fa=buy.optionToBuy&cid=2003-01140-012>

¹⁸ Fundamentals of Christian Education, str. 79

problémů, nabízí pozitivnější pohled na život a pomáhá člověku lépe dosahovat osobních cílů ve všech oblastech života člověka.¹⁷ Někteří vědci proto doporučují, aby si lidé k udržování optimálního tělesného a duševního zdraví vedli denní záznamy vděčnosti.

Vliv výchovy

I když se na formování Daniela během jeho dětství podílelo hodně faktorů, pozitivní roli patrně sehrála i duchovní reforma krále Jósijáše. Když Jósijáš přivedl lid opět k věrnosti Bohu a jeho zákonu, Daniel byl mladým chlapcem. Danielův závazek plnit Boží vůli nám připomíná odhodlání a závazek mladého krále Jósijáše vyvýšit Boží zákon a zavést ho do praktického života izraelského národa (2Kr 22.23). Jósijáš prožil osobní oživení a reformu a díky tomu nasměroval celý národ na cestu duchovního oživení. Jósijáš obdržel jedno z nejhodnotnějších uznání v Bibli: „Nebyl mu podoběn žádný král před ním, který by se obrátil k Hospodinu celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou a činil vše podle zákona Mojžíšova. A ani po něm nepovstal žádný jemu podobný“ (2Kr 23,25). Jósijášův životní styl a věrný život se zrcadlí i v životě Daniela a jeho společníků, kteří si o řadu let později v babylonském

exilu předsevzali, že i v královském paláci budou žít zbožným životem. Ellen Whiteová napsala: „Danielův charakter ukazuje světu překvapivý příklad toho, co Boží milost dokáže učinit s lidmi, kteří mají hříšnou přirozenost a jsou porušení hříchem. Záznam jeho šlechetného života plného sebezapření je povzbuzením pro naše lidství. Můžeme z něj čerpat sílu, abychom dokázali odolat pokušení a pevně v duchu pokory zastávat pravdu i v nejtěžších okolnostech.“¹⁸

Ať nám Bůh pomůže v oblasti našeho vlivu na ostatní obstat stejně věrně, jako pomohl Danielovi.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Kterými obrazy a myšlenkami plníme každý den svou mysl?
2. Zabýváme se většinou tím, co je čisté a dobré, nebo tím, co je porušené a zlé?
3. Co můžeme udělat pro to, abychom se stali lepšími správci své mysli?

*DON MACKINTOSH,
ZDRAVOTNÍ ŘEDITEL A KAPLAN
VE WEIMARSKÉM INSTITUTU
V KALIFORNII*

STŘEDA

POZITIVNÍ ŽIVOTNÍ POSTOJ

Ona událost se odehrála v roce 2010 během maratónu v Honolulu. Televizní kamery a reportéři se zaměřili na cílovou rovinku, aby zachytili dlouho očekávaný okamžik světového rekordu výjimečné běžkyně Gladys Burillové.. Spoluzávodníci

sledovali její běh po celou trasu a teď v závěrečném úseku ji v dále rozpoznali diváci. Fanoušci se nakláněli přes provazy, aby zachytili tento výjimečný pohled. Když ji uviděli, propuklo nadšení a prostor naplnilo nadšené povzbuzování.

Najednou Gladys zpomalila a pak se úplně zastavila. Nadšené ovace fanoušků vystřídal hlasitý povzddech. Ve vzduchu visela otázka: „Proč běžky-ně zastavila? Je zraněná? Má nějaký problém?“ Po delší pauze se Gladys rozběhla a změnila pochybnosti znovu v nadšenou radost. Po chvíli proběhla cílovou páskou a dosáhla světového rekordu. Ve svých 92 letech se Gladys Burrillová stala nejstarší ženou, která oficiálně ukončila maratón. Její výkon byl zaznamenán do Guinnessovy knihy rekordů a Havajský parlament jí během ceremoniálu předal medaili.

Jedno tajemství zůstalo nevysvětlené: Proč se Gladys tak blízko cíle zastavila? Kdyby nebylo její zastávky, její běžecký čas mohl být o dvě minuty lepší. Gladys vysvětlila, že se několik stovek metrů od cílové pásky zastavila, aby se pomodlila. Řekla: „Napadlo mne, že až proběhnu cílem, můj život se změní. Věděla jsem, že někteří lidé potřebují povzbudit. Je snadné nechat se zmalomyslnět a mít negativní postoj. Proto je hodně důležité přemýšlet pozitivně! Je velký rozdíl v tom, jak se potom cítíte a jak se díváte na všechno na světě.“ A pak pokračovala: „Já jsem ve svém životě měla spoustu překážek, ale Bůh byl vždycky se mnou.“ Když jí bylo 11 roků, nakazila se dětskou obrnou, ale později se uzdravila. Jako matka pěti dětí ztratila svého syna Kevina, který zemřel kvůli nádoru v mozku. Nakonec, asi dva roky předtím, než dosáhla světového rekordu, jí zemřel manžel. Právě kvůli jejímu pozitivnímu postoji ji světový tisk přejmenoval na „Gladiátorku“. Titulek článku v NBC zněl „Tajemství 92leté běžky-ně maratónu: myslíte pozitivně!“

Gladys je členkou Církve adventistů sedmého dne a je živým příkladem adventistické zdravotní reformy. Jí vegetariánskou stravu a žije aktivním životním stylem. Ale to, co zvláště zaujalo pozornost tisku, je její pozitivní postoj k životu.

Pozitivní přístup k životu je pro úplné zdraví velmi důležitý. Apoštol Pavel věřícím v Tesalonice radil, aby v životě dělali tři věci, které jim pomohou udržovat pozitivní postoj: „Stále se radujte, v modlitbách neustávejte a za všech okolností děkujte“

(1Te 5,16–18). Přemýšlejme postupně o těchto třech podnětech.

Radost

Ježíšův život byl naplněn radostí. Tuto radost chtěl předat i svým následovníkům: „To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná“ (J 15,11). Ellen Whiteová napsala: „Byli jsme povoláni proto, abychom zachytili odlesk Božího úsměvu a předávali ho dalším“¹⁹.

Můj otec kvůli zranění zad trpěl velkými bolestmi. Často mu po ránu chůze dělala velké problémy, a přesto lidi zdravil s úsměvem. Když se ho ptali, jak se cítí, jeho obvyklou odpovědí bylo: „Cítím se ohromně.“ Mně se jeho radost v kontextu jeho bolesti zad zdála pokrytecká. Jednou jsem se ho zeptal: „Tatínku, jak můžeš lidem říkat, že se cítíš ohromně, když vím, že trpíš bolestí? Jak je možné, že máš na tváři úsměv namísto bolestivé grimasy?“ Odpověděl mi: „Smích je služebník. Pomáhá mi obracet pozornost od sebe k druhým.“ Dozvěděl jsem se, že jeho tajemství, jak zůstat pozitivním za každých okolností, leželo v tom, že si z paměti opakoval naučená zaslíbení Bible a předával je druhým.

Jedním z jeho oblíbených veršů Bible byl Ž 34,6: „Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí.“ Otcův úsměv a biblická zaslíbení byly pozitivními dary, které naplnily jeho život pozhánáním.

Úsměv je viditelným důkazem vnitřního pozitivního postoje. Výzkumníci z Wayneovy univerzity zjišťovali, jaký vztah existuje mezi intenzitou smíchu a délkou života. Tým ze zmíněné univerzity zjistil, že lidé, kteří se umějí opravdově smát, se dožívají v průměru o pět let vyššího věku než ti, kdo se nesmějí vůbec nebo jen chabě.

Radostný postoj však je ještě hlubší než pouhý úsměv nebo smích. Radostný postoj je darem, který nám pomáhá procházet bolestí. Ve špatných okamžicích života nám radost pomáhá naplňovat Boží plán tím, že si představujeme vítězství. Ježíš vydržel utrpení, „pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž“ (Žd 12,2; ČSP). Ellen Whiteová

¹⁹ Medical Ministry, str. 45

k tomu napsala: „Víra v Boží lásku a svrchovanou prozřetelnost ulehčuje břemeno starostí a pečování. Naplňuje srdce radostí a spokojeností v příjemných i nepříjemných životních situacích.“²⁰

Povšimněme si také toho, že Ježíš nepovažoval radost a emoce za totéž. Okolnosti dokážou ovlivňovat naše pocity. Ježíš se v Getsemane modlil: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich“ (Mt 26,39). Jeho emoce byly otřeseny vědomím, že bude odloučen od Otce, avšak pozitivní postoj mu umožnil vykreslit na plátno agónie obraz vítězství.

Radost je postojem nebe. Při stvoření země „všichni synové Boží propukli v hlahol“ (Jb 38,7). Poselství anděla při Ježíšově narození znělo: „Zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechnen lid“ (L 2,10). Ježíš během své služby odhalil, že „právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání“ (L 15,10). Popsal také, že vstup do nebe znamená vejít „do radosti svého Pána“ (Mt 25,21). Proto není divu, že Pavel věříci vybízí: „Radujte se v Pánu vždycky“ (Fp 4,4). Radost nám umožňuje zakoušet optimismus nebe uprostřed epidemie pesimismu na světě.

Modlitba

Modlitbu „bez přestání“ (1Te 5,17) můžeme zakoušet jediné tehdy, když budeme mít životní modlitební postoj. Modlitba nám dává „Kristovo myšlení“ a pomáhá nám, abychom všechno viděli Božím pohledem. Ellen Whiteová napsala: „Modlitba je dýchání duše a je tajemstvím duchovní síly.“²¹ Národní institut zdraví Spojených států financuje od roku 1990 výzkum, který se zabývá vztahem mezi spiritualitou a zdravím. Jeff Levin ve své knize Bůh, víra a zdraví shrnuje výsledky výzkumu v této oblasti. Dopadem modliteb na zdraví se zabývá řada studií. Jako příklad lze uvést výzkum, který prováděl Dr. Marc Musick se skupinou 4 000 studentů ze Severní Karolíny. Důležitým zjištěním bylo, že čím více se lidé zapojovali do studia Bible, čím více se modlili, tím sami sebe považovali

za zdravější. Epidemiologové zjistili, že to, jak člověk sám hodnotí svoje zdraví, bývá nejspolehlivějším indikátorem celkového zdraví.

Vděčnost

Ellen Whiteová napsala: „Nic nepodporuje naše tělesné a duševní zdraví lépe než projev vděčnosti a chválení.“²² Vděčnost vychází z přesvědčení, že „každý dobrý dar a každé dobré obdarování je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél“ (Jk 1,17). Bůh je dobrotivý a štědrý. To se projevilo již v zahradě Eden, stejně tak jako v dnešním nedokonalém světě. Když se naladíme, abychom vnímali Boží dobrotu, bude z našich srdcí plynout vděčnost a chvála. Náš duch se pozvedne k chválám, naše myšlení bude hledat Boží vůli a naše dobré činy vůči druhým lidem nás spojí s „Pomocníkem shůry“.

Jako adventisté sedmého dne prožíváme sobotu jako den vděčnosti, během něhož vkládáme naše starosti na Boha a zakoušíme krásu spasení. Když Boha chválíme za dobrotu, kterou projevuje v našich životech, přijímáme požehnání soboty. Chci nás vybídnout, abychom užitek soboty přijímali i během týdne tím, že si každý den uděláme „přestávku k odpočinku“, abychom si uvědomili Boží dobrotu a vyjádřili mu svoji vděčnost.

Být vděčný znamená, že si budeme uvědomovat Boží dobrotu v našich životech. Vděčnost je však zaměřena i do budoucnosti, když vidíme Boží dobrotu ve světě, který přijde. Zrak naděje vidí, jak Bůh působí v tomto nemocném světě, a vykládá přírodní katastrofy jako znamení blízkého návratu Ježíše. Naděje nejen budí a posiluje vděčnost, ale také upevňuje zdraví. Adventistický průkopník a lékař John Harvey Kellogg řekl: „Naděje je nejmocnější povzbuzující prostředek pro naše tělo.“ Naděje silně ovlivňuje naše tělesné, duševní i duchovní zdraví. Onkolog Jerome Groopman propojil naději a uzdravení ve své knize Anatomie naděje takto: „Jasná uvědomělá naděje nám dává odvahu konfrontovat okolnosti, ve kterých

²⁰ Na úsvitu dějin, str. 292.293

²¹ Messages to Young People, str. 249

²² Život naplněný pokojem, str. 131

se nacházíme, s naší schopností je překonat. Pro všechny moje pacienty je naděje – opravdová naděje – stejně důležitá, jako všechny ostatní léky.“

Prožijeme pozitivní postoj nebes: „Stále se radujte, v modlitbách neustávejte, za všech okolností děkujte“ (1Te 5,16–18). Ať se v životě každého z nás naplní Janovo přání: „Aby se ti ve všem dobře dařilo a abys byl zdrav – tak jako se dobře daří tvé duši“ (3J 1,2).

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Když se zamýšlíme nad svými životy, které tři bariéry nám brání v zaujímání pozitivního postoje?

Jak nám mohou pomoci tři principy zmíněné v této přednášce změnit naše postoje?

2. Který ze tří zmíněných principů je nejsnazší uskutečnit? Který bude nejobtížnější? Proč si to myslíte?

3. Radost, modlitba a vděčnost jsou popsány jako faktory, které pomáhají celostnímu zdraví. Uvedte konkrétně, jak vám napomohly, abyste se cítili dobře?

DES CUMMINGS,

*ZÁSTUPCE ŘEDITELE V OBLASTI
ROZVOJE A ADVENTISTICKÉHO
ZDRAVOTNÍHO SYSTÉMU
FLORIDSKÉ NEMOCNICE*

ČTVRTEK

MŮŽEME VYKONAT VÍC, NEŽ SI MYSLÍME

Jeden známý příběh popisuje mladého muže, který se procházel po mořském břehu. V dálce uviděl, jak proti němu jde starý muž. Povšiml si, že se pravidelně sklání k zemi. Pokaždé něco vzal do ruky a hodil to do moře. Zvědavě pozoroval starého muže, jak se znovu a znovu sklání k zemi, něco zvedá a pak to hází do moře. Když se k sobě přiblížili na vzdálenost, kdy spolu mohli mluvit, mladý muž se zeptal toho druhého, co to dělá. Starý pán mu vysvětlil, že zachraňuje mořské hvězdičky vyplavené mořem a hází je zpátky do vody.

Překvapený mladý muž se nevěřícně zeptal: „Proč to děláte? To nemá cenu. Přece nemůžete zachránit všechny mořské hvězdičky, to je příliš velký úkol. Nejste schopni tuto situaci změnit!“

Starý muž se beze slova sehnul, vzal další mořskou hvězdičku a hodil ji zpátky do moře. A přitom

potichu dodal: „Ale mohu zachránit aspoň tuto jednu!“

My nedokážeme vykonat všechno, ale něco určitě udělat můžeme. Nedokážeme změnit celý svět, avšak můžeme změnit svět kolem nás. A Ježíš nám dává přesně tento úkol – abychom změnili situaci v našem městě nebo ve společnosti, ve které se nacházíme.

Jak to můžeme udělat? Tím, že budeme „konat dobro“ stejně jako kdysi Ježíš: zacíleně, tvůrčím způsobem, soucitně a vytrvale.

Vydávání svědectví a konání dobra

Ježíš prokazoval dobro všude, kam přišel. I když neexistuje žádný přesný návod k vydávání svědectví a k záchraně lidí pro Krista, Bible a křesťanská literatura představují řadu různých metod, které

můžeme využít k vydávání svědectví a ke konání dobra. Zde je několik z nich:

- Oslovení jednoho člověka druhým (Filip – Sk 8,26–40; Ježíš – J 3,1–21).
- Vyprávění příběhů (Šalomoun – Př 7,6–27; Ježíš – Mt 12–15).
- Přímá konfrontace (Štěpán – Sk 7,1–51; Ježíš – Mt 15,3–9).
- Přímé zvěstování evangelia (Petr – Sk 3,12–26; rady Ježíše 72 učedníkům – L 10,1–22).
- Intelektuální disputace (Pavel – Sk 17,22.34; Ježíš – Mt 22,29–32).
- Osobní svědectví (slepý muž – J 9,1–34; Ježíš – J 14–15).
- Rozhovor (Ondřej – J 1,40–42; Ježíš se Samařankou – J 4,1–26).
- Pozvání a výzva (Ježíš – L 5,27).
- Zdravotní pomoc a interakce (přítel ochrnutého – Mk 2,1–12; Ježíš – J 13,1–20).
- Projevy nadpřirozené moci (apostolové – Sk 5,12–16; Ježíš – J 4.46–54).

Klíčové slovo je „dělat“: udělat něco a udělat to právě teď. Ellen Whiteová napsala: „Svět dnes potřebuje totéž, co potřeboval už před dvěma tisíci lety. Potřebuje poznat Krista. Je zapotřebí velkého díla nápravy, a to v oblasti tělesné, duševní i duchovní. Tato reforma se může uskutečnit jen Kristovou milostí.“²³

Dále pokračovala: „Skutečný úspěch při styku s lidmi může přinést jen Kristova metoda. Spasitel se stýkal s lidmi jako ten, kdo chce jejich dobro. Projevoval jim soucit, sloužil jejich potřebám a získával si jejich důvěru. Pak je vyzval: ‚Následujte mne.‘“

Odvážná výzva

Před několika měsíci představila celosvětová Církev adventistů sedmého dne, která má 18 milionů členů, novou a odvážnou výzvu – evangelizaci měst. Každý adventista je vyzván, aby oslovoval lidi ve svém okolí, ve společnosti či ve městě stejným způsobem, jak to dělal Kristus. Každý křesťan by měl projevit svoji lásku k Bohu a k lidem tím, že

se s nimi podělí o dobrou zprávu o Kristu. Jedině ona dokáže proměnit lidské životy.

Poselství církve adventistů vychází z Bible. Adventisté si váží všech náboženství, která svoji vírou odvozují z Bible. Avšak zároveň jsme hluboce přesvědčeni o tom, že adventistické poselství – zpráva „tří andělů“ ze Zjevení 14,6–12 – je Božím poselstvím pro závěrečnou dobu lidských dějin. Věříme, že Bůh povolal církev adventistů k tomu, aby světu toto poselství předala.

Nepřinášíme novou pravdu, protože stejné pravdě věřili a praktikovali ji věrní křesťané po celou dobu dějin – jak čteme od knihy Genesis až po Zjevení. Bůh církev adventistů povolal, aby přivedla lidi zpět k věčným pravdám, na něž se soustředily útoky během dějin, které lidé ignorovali a které byly dokonce ztraceny. Adventisté jsou povoláni, aby „vybudovali, co bylo v troskách“ a „postavili, co založila minulá pokolení“ (Iz 58,12).

Co pociťuješ, když slyšíš výzvu, aby ses zapojil do osobní evangelizace? Myslíš si, že je možné oslovit svět? U některých věřících vyvolává obrovský rozsah tohoto úkolu a zkušenosti s tím spojené pocity nadšení. Když uvažují jiní věřící o velikosti obětí, které bude potřeba přinést, propadají negativním pocitům. Další skupině se jeví, že je takřka nemožné naplnit úkol oslovit sedm miliard lidí žijících na naší planetě – a proto se propadají do stavu lhostejnosti nebo určitého ochrnutí.

Dobrou zprávou je, že můžeme tuto výzvu naplňovat službou v prostředí, ve kterém žijeme. Můžeme přijmout výzvu k evangelizaci měst jako svůj úkol s nadšením. Apoštol Pavel ukazuje, jak můžeme tuto výzvu s pomocí Kristovy metody prakticky naplnit.

Principy evangelizace

V pasáži Sk 20,17–24 Pavel nastínil čtyři jednoduché principy úspěšného vydávání svědectví a evangelizace. Stručně shrnul, jaké mají mít Kristovi následovníci postoje a co mají dělat, aby konali dobro. Pavel začíná tím, že věřícím připomíná, jak on sám pojal evangelizaci a záchranu lidí

²³ Život naplněný pokojem, str. 67

pro Krista. Jako příklad života služby uvádí to, jak s nimi žil a pracoval v Efezu (Sk 20,18). Píše o tom, s jakou pokorou jim sloužil a nedovolil odpůrcům, aby narušili jeho práci (Sk 20,19). Připomíná také, jaké formy evangelizace používal – od veřejného kázání, zvěstování jedincům až po práci dům od domu (Sk 20,20.21). Potom inspiruje věřící zmínkou o tom, že ho „Duch nutí“ – tedy že ho Duch svatý vnitřně vede, aby konal evangelizaci ve velkém městě Jeruzalém (Sk 20,22.23). Vrcholem oddílu jsou jeho slova o tom, že i přes očekávání zkoušek a soužení „nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti“ (Sk 20,24). Pavel v tomto textu popisuje čtyři postoje úspěšného Kristova následovníka, které sám praktikoval.

Pavel chápal evangelizaci jako týmovou činnost, ne jako sólovou aktivitu (Sk 20,22.23). Jeho společníkem, který mu neustále poskytoval podporu a vedení, byl Duch svatý.

Pavel dostával sílu k překonávání překážek. Vědomí odpovědnosti převyšovalo hrozící nebezpečí (Sk 20,23). Komunikoval se svým Pánem, připomínal si povolání, které obdržel, a nikdy nezapomínal, proč plnil svěřený úkol. Stále si připomínal, že svět zoufale potřebuje slyšet právě to poselství, které mu přináší.

Pavel překonával odpor. Uvědomoval si však, že věčný zisk je víc než časné pohodlí (Sk 20,24). Dobře totiž věděl, že každá zkouška, kterou Bůh dopustí, vede k větší odměně na druhém břehu.

Pavel věděl, jaký záměr má Bůh s jeho životem. Uvědomoval si, že cíle svého života dosáhne jen tehdy, pokud předá svěřené poselství druhým. Pavel plnil svěřený úkol s vědomím, že Bůh tento úkol dokončí.

Při zvěstování evangelia mějme stejný postoj jako Pavel: nenechme se zmalomyslnět obrovským rozsahem úkolu, konejme všude dobro a důvěřujme, že Bůh svoje dílo úspěšně završí. Bůh má budoucnost světa ve svých rukou, záleží mu na obyvatelích světa. Naším úkolem je pomáhat lidem, ke kterým nás Bůh posílá. Jedině tak dokončíme náš životní běh a svěřenou službu s radostí.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Přemýšlejte nad touto větou: „Ježíš procházel zemí a konal dobro.“ Co to prakticky znamená pro nás, kteří se chceme řídit Ježíšovým příkladem?
2. Autor vyjmenovává deset způsobů, jak se můžeme zapojit do zvěstování evangelia druhým. Přemýšlejte, které způsoby vám vyhovují. Jak je možné prakticky je využívat?
3. Autor uvádí Ježíše a Pavla jako příklady. Se kterým z nich máte – podle vašeho názoru – více společného? Proč?

*DELBERT W. BAKER, MÍSTOPŘEDSEDA
GENERÁLNÍ KONFERENCE*

PÁTEK

JAK MŮŽEME OSLOVIT SVĚT POSELSTVÍM O JEŽÍŠI?

Když přemýšlíme o pověření, které dal Ježíš svým učedníkům, než odešel z této země (Mt 28,18–20), nedovedeme si příliš představit metodu či strategii, jak je možné takto ohromný úkol splnit. Ježíš vybízí své následovníky, aby představili evangelium všem národům a etnickým skupinám po celém světě – a to včetně sekularizovaných oblastí či tam, kde lidé věří různým pověrám.

Jak tedy máme oslovit svět poselstvím o Ježíši? Písmo odhaluje, že Ježíš měl jasnou představu o svém poslání. Při setkání se Zacheem Ježíš jasně definoval klíčový prvek svého poslání.

Ježíšovo poslání

Zacheus si velice přál, aby mohl uvidět Ježíše. Možná se domníval, že mu Ježíš může nabídnout něco, co si nemohl pořídit za peníze. Proto si Zacheus naplánoval způsob, jak Ježíše uvidí. Chtěl to však udělat tak, aby zůstal nepoznaný a nepovšimnut. Pravděpodobně se nejprve pokusil vmísit do zástupu a zahlédnout Ježíše aspoň z dálky – to se mu ale nepodařilo, protože byl malého vzrůstu. Vymyslel tedy jiný způsob. Představil si, kterou cestou Ježíš půjde, a nějakou dobu předtím vyšplhal do koruny stromu. Domníval se, že je to jedinečný způsob, jak zahlédnout Ježíše a přitom zůstat skrytý.

Jenže vše se ubíralo jiným směrem. Když Ježíš procházel opodál, pohlédl vzhůru a Zacheus uslyšel, že vyslovil jeho jméno. Začal si uvědomovat: Nejsem to já, kdo hledá způsob, jak uvidět Ježíše, ale je to Ježíš, kdo hledá mne! „Když Ježíš přišel

k tomu místu, pohlédl vzhůru a řekl: „Zachee, pojď rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě“ (L 19,5).

Začal si asi klást otázky: Co mínil Ježíš slovy „musím zůstat v tvém domě“? Proč řekl „musím“? Proč chce zůstat v mém domě? Chce mne snad obvinít za moje krádeže a zlé činy? Co Ježíš ve skutečnosti zamýšlí? Co je hlavním cílem jeho návštěvy?

Když lidé viděli, že Ježíš jde navštívit dům celníka, začali reptat: „On je hostem u hříšného člověka!“ (L 19,7). Ježíš svoji návštěvu zakončuje vysvětlením, proč ji „musel“ uskutečnit – a tím odhalil cíl a definici svého poslání: „Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo“ (L 19,10). Ježíš tím naznačil, že vždy, když budeme mluvit o jeho činech, je třeba vidět je ve světle jeho života a služby. On přišel, aby hledal a zachraňoval, ne aby hledal a trestal.

Cíl našeho poslání

I dnes Ježíš vybízí své následovníky, aby se ztotožnili s cílem jeho poslání. Ježíš hledá spolupracovníky, kteří přijmou jeho poslání za své. Náš Vykupitel touží po tom, aby ve mně a v tobě našel někoho, kdo bude jeho poslání prožívat praktickým způsobem. Jak by dnes mohly vypadat naše sbory, kdybychom prakticky prožívali naše poslání? Jaká atmosféra by v našich sborech převažovala? Jak by se v nich cítili mladí lidé?

Je škoda, že mladí lidé někdy ve sborech vidí, jak někteří věřící berou vážně pouze jednu část našeho

poslání – tu o hledání a přivádění lidí dovnitř církve, ale už nikoliv onu část, která se týká péče o lidi, kterou lidem prokazoval Ježíš. Když někdy ve statistikách mnoha našich sborů sledujeme úbytek členů, je zřejmé, že je třeba něco změnit. Potřebujeme reformaci, která způsobí, že plně přijmeme Ježíšovo poslání.

Ježíš ve své službě kladl důraz na význam lásky, odpuštění a následné péče. Proto se nestyděl přijít mezi lidi, které společnost považovala za hříšníky a vyvržence. Proto opustil zástup, který jej obklopoval, a navštívil Zachea, výběřčího daní. Není bez zajímavosti, že Lukáš v evangeliu nepíše, že by Ježíš na návštěvě v domě hříšného Zachea vyslovil nějakou výtku či pokárání. Ježíš mu prostě pouze projevil svoji lásku a přijetí.

Když se Zacheus podíval na Ježíše, uvědomil si, že Ježíš nesleduje žádný jiný cíl než ten, aby mu pomohl a spasil jej. Ježíšova láska nejen přivedla Zachea k obrácení, ale zároveň vedla k proměně a k nápravě jeho života.

Ellen Whiteová napsala: „Kristus přišel proto, aby přinesl spasení každému člověku. Na kříži Golgoty zaplatil nekonečně vysokou cenu za ztracený svět. Jeho sebezapření, sebeobětování, nesobecké působení, jeho pokora a nade všechno to, že obětoval svůj život, svědčí o hloubce jeho lásky ke ztracenému člověku. Přišel na svět proto, aby hledal a zachraňoval ztracené. Jeho posláním byla záchrana hříšníků z každého národa a jazyka. Za všechny zaplatil cenu, aby je vykoupil a přivedl do společenství s Bohem. Nepominul nikoho – ani největšího hříšníka; zaměřil se zvláště na ty, kteří spasení potřebovali nejvíc. Čím větší byla potřeba proměny těchto lidí, tím hlubší o ně projevoval zájem, tím větší byl jeho soucit a tím vážnější vynakládal úsilí. Jeho milující srdce zraňovala hloubka pádu těch bezmocných, kteří potřebovali jeho proměňující moc nejvíc.“²⁴

Kristův život jasně představuje, že změně v lidském životě je možné dosáhnout spíše láskou

a péčí než poučováním, konfrontací či kritikou. Ellen Whiteová opakovaně zdůrazňovala: „Musíme být připraveni na to, že se budeme setkávat s projevy nedokonalosti u mladých a nezkušených lidí. Kristus nás však žádá, abychom je usměrňovali v duchu pokory, a činí nás odpovědnými za to, jestli v nich vyvoláme malomyšlnost a zoufalství. Pokud nebudeme každý den pěstovat vzácnou rostlinu lásky, octneme se v nebezpečí, že budeme jednat povrchně, bez soucitu, tvrdě a kriticky a budeme si vážit své vlastní spravedlnosti, přestože budeme postrádat spravedlnost, kterou vyžaduje Bůh.“²⁵

Hřejivé, láskyplné a pečující sbory jsou místy, kde lidé cítí, že jsou přijímáni za každých okolností. Lidé do takových sborů chtějí přicházet a mají touhu tam přivádět svoje přátele a blízké. Navíc, pokud bude každý člen sboru laskavým člověkem podobným Kristu, stane se živým, chodícím „magnetem“, který bude lidi přitahovat ke Kristu a do jeho království.

Kromě toho, že Ježíš zemřel za hříšníky, sloužil také lidem, se kterými se setkával, a naplňoval jejich tělesné, duševní, emocionální a duchovní potřeby. Mnoho času trávil uzdravováním lidí a péčí o ně. Samozřejmě že jeho prvořadým cílem bylo jejich spasení a věčný život. Ježíš však věděl, že lidé spasení přijímají pouze tehdy, když jim je nabídne někdo, kdo je miluje, pečuje o ně a naplňuje jejich potřeby.

Náš úkol

Nezapomeňme nikdy na to, co je cílem Ježíšova poslání. Vždyť On nás vysílá k druhým se stejným úkolem. Pokud to s oslovením světa myslíme vážně, měli bychom se řídit Kristovým příkladem. Musíme si vzájemně projevovat víc lásky. Budme však laskaví i vůči chybujícím, vůči mladým lidem, vůči našim sousedům a všem, kdo ještě nepoznali Krista. Projevujme více lásky vůči Bohu a jeho slovu a víc oddanosti našemu poslání.

²⁴ Testimonies for the Church, svazek 5, str. 603

²⁵ Testimonies for the Church, svazek 5, str. 605

Lidé, kteří sami okusili Kristovu lásku, nemohou nemilovat druhé a chtějí jim o něm vydávat svědectví. Prosme Boha, aby se Kristovo poslání stalo i naším posláním. Když přijmeme Kristovo poslání za své, naplní se na nás jeho zaslíbení, že s námi bude až do skonání světa a že požehná naše úsilí úžasnou sklizní při žni. „Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo“ (L 19,10).

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Je možné shrnout definici Kristova poslání do jednoho slova? Které slovo by to bylo?

- Ježíš nikoho neodsuzoval. Je možné říci totéž o jeho dnešních následovnících?
- Znáte někoho, kdo odpověděl na Boží lásku a přijal Krista jen proto, že se setkal s láskou některého následovníka Ježíše Krista? Sdílejte společně tyto zkušenosti.

ARTHUR STELE, MÍSTOPŘEDSEDA
GENERÁLNÍ KONFERENCE, ŘEDITEL
BIBLICKÉHO BADATELSKÉHO
INSTITUTU CÍRKVE ADVENTISTŮ

DRUHÁ SOBOTA

POUŽÍVEJME K ŠÍŘENÍ NAŠEHO POSELSTVÍ KRISTOVU METODU

Když Kristus vysílal dvanáct učedníků na jejich první misijní cestu, přikázal jim: „Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očišťujte, demony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte“ (Mt 10,7,8).

Lidem, kteří nesou Kristovo jméno, Bůh svěřuje úkol hlásat světu radostné poselství o spasení. Evangelium je jediným lékem na hřích a bídu světa. Seznámit celé lidstvo s poselstvím Boží milosti je předním úkolem těch, kdo znají jeho léčivou moc.

Svět dnes potřebuje totéž, co potřeboval už před dvěma tisíci lety. Potřebuje poznat Krista. Je zapotřebí velkého díla nápravy, a to v oblasti tělesné, duševní i duchovní. Tato reforma se může uskutečnit jen Kristovou milostí.

Kristova úspěšná metoda

Skutečný úspěch při styku s lidmi může přinést jen Kristova metoda. Spasitel se stýkal s lidmi jako ten, kdo chce jejich dobro. Projevoval jim soucit, sloužil jejich potřebám a získával si jejich důvěru. Pak je vyzval: „Následujte mne.“

Je třeba vynaložit osobní úsilí, abychom se přiblížili k lidem. Kdybychom věnovali méně času napomínání a více času osobní službě, dosáhli bychom lepších výsledků. Je třeba pomáhat chudým, pečovat o nemocné, utěšovat zarmoucené a pozůstalé, poučovat nevědomé a radit nezkušeným. Máme plakat s těmi, kdo pláčou, a radovat se s těmi, kdo se radují. Je-li toto dílo prováděno přesvědčivostí, mocí modlitby a silou Boží lásky, pak nebude a ani nemůže být bez úspěchu.

Téměř v každé společnosti je mnoho těch, kteří nechodí naslouchat kázání Božího slova nebo nenavštěvují žádná bohoslužebná shromáždění. Má-li je evangelium oslovit, musí být přineseno do jejich domovů.

Mnozí lidé nemají víru v Boha a ztratili i důvěru k člověku. Váží si však projevů účasti a ochoty pomoci. Vidí-li někoho, kdo bez nároků na světské uznání nebo odměnu přichází do jejich domovů, slouží nemocným, sytí hladové, odívá nahé, utěšuje zarmoucené a všem laskavě ukazuje Toho, kdo je miluje, dotkne se to jejich srdcí. Když to vše lidé uvidí, začnou být vděční a vzklíčí v nich víra. Pochopí, že Bůh se o ně stará, a jsou ochotni naslouchat, když otevřeme jeho slovo.

Všude se projevuje tendence nahradit práci jednotlivců činností organizací. Lidská moudrost vede ke sjednocování, k centralizaci, k budování velkých církví a institucí. Spousta lidí přenechává dobročinnou práci ústavům a organizacím. Sami se odtahují od styku se světem a jejich srdce chladnou. Začínají se starat jen o sebe a stávají se neúčastnými. Láska k Bohu a k člověku se z nich vytrácí.

Osobní práce s jednotlivci

Kristus svěřil svým následovníkům individuální práci, kterou za ně nemůže nikdo vykonat. Službu nemocným a chudým a hlásání evangelia ztraceným nelze přenechat výborům nebo organizovaným charitativním společnostem. Požadavkem evangelia je osobní odpovědnost, individuální úsilí a osobní oběť.

Ježíš Kristus prikazuje: „Vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinut je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil“ (L 14,23). Kristus přivádí lidi do styku s těmi, kdo hledají pomoc. Říká: „Cožpak nemáš přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho?“ (Iz 58,7). „Na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je“ (Mk 16,18). Požehnání evangelia se mají sdělovat přímým stykem a osobní službou.

Kristova církev je zřízena k tomu, aby sloužila. Smyslem její existence je služba. Členové církve jsou jako vojáci, kteří se pod vedením Kapitána

svého spasení cvičí pro boj. Křesťanští kazatelé, lékaři a učitelé mají širší pole působnosti, než si mnozí z nich uvědomují. Mají nejen sloužit lidem, ale mají je také učit sloužit. Mají nejen poučovat o správných zásadách, nýbrž mají své posluchače také vychovávat k tomu, aby tyto zásady šířili. Pravda, která není prožívána, kterou nesdílujeme, ztrácí svoji životodárnou moc, svou uzdravující schopnost. Prospěch z pravdy získáme jen tehdy, budeme-li se o ni dělit.

Každý člen církve by se měl zapojit

Každý člen církve by měl být zapojen v nějakém odvětví služby pro Pána. Někteří nemohou udělat tolik co druzí, avšak každý by měl vykonat to, co dovede, aby zastavil příval nemocí a bídy, který zaplavuje svět. Mnozí by rádi pracovali, kdyby jim někdo řekl, jak začít. Potřebují radu a povzbuzení.

Každý sbor by se měl stát výcvikovým střediskem, v němž by se vychovávali křesťanští pracovníci. Jeho členové by měli dostat poučení, jak číst Bibli, jak vést třídy sobotní školy a jak v nich vyučovat, jak nejučinněji pomáhat chudým, jak pečovat o nemocné a jak pracovat pro neobracené. Měly by se pořádat zdravotnické kurzy, kurzy vaření a přednášky o různých oborech křesťanské služby. Nemělo by se jen vyučovat, ale měl by se provádět i praktický výcvik pod vedením zkušených instruktorů. Učitelé by měli jít příkladem v práci mezi lidmi a z jejich příkladu by se měli učit další, kteří se k nim připojí. Vlastní příklad má větší cenu než množství pouček.

Pracujeme pro záchranu druhých

Nic nevzbudí horlivost k sebeobětavosti a nic nezušlechťí a neposílí charakter tolik, jako když se člověk zapojí do práce pro druhé. Mnozí křesťané podle jména myslí při vstupu do modlitebny jen na sebe. Přejí si prožít radost ze společenství věřících a z péče kazatele. Stávají se členy velkých a úspěšných sborů a spokojují se s tím, že občas vykonají něco málo pro druhé. Tím se připravují o nejdrahocennější požehnání. Mnohým by velice prospělo, kdyby se vzdali styků s těmi, s nimiž

zabíjejí naprázdno svůj čas. Potřebují jít tam, kde by svou sílu a energii uplatnili v křesťanské službě a kde by se naučili nést odpovědnost.

Není však nutné čekat, až budeme povoláni na nějaké vzdálené místo, dříve než začneme pomáhat druhým. Dveře ke službě jsou otevřeny všude. Všude kolem nás jsou lidé, kteří potřebují naši pomoc. Vdovy, sirotky, nemocné, umírající, zarmoucené, malomyslné, nevědomé a psance potkáváme na každém kroku.

Měli bychom cítit, že je naší zvláštní povinností pracovat pro lidi, kteří žijí v našem sousedství. Přemýšlejte, jak byste mohli nejlépe pomoci lidem, kteří se nezajímají o náboženství. Navštívíte-li své přátele a sousedy, projevujte zájem o jejich duchovní i časné blaho. Představujte jim Krista jako Spasitele, který odpouští hříchy. Zvěte své sousedy k sobě domů a čtete s nimi z Bible a z knih, které vysvětlují její pravdy. Vybídněte je, aby s vámi zpívali a aby se s vámi modlili. V těchto malých shromážděních bude přítomen sám Kristus, jak slíbil, a jeho milost se dotkne srdcí.

Členové sboru by měli být vychováváni k takové práci. Je to stejně důležité jako zachraňovat nevěřící v cizích zemích. Zatímco někteří pocítují břemeno odpovědnosti za lidi, kteří žijí daleko od nich, měli by mnozí, kteří jsou doma, cítit tíhu odpovědnosti za lidi, kteří žijí kolem nich, a pilně pracovat pro jejich záchranu.

Využijme své možnosti

Nikdo by neměl opovrhovat malými úkoly jen proto, že čeká na příležitost k větší práci. Můžete s úspěchem vykonat malou práci, kdežto při pokusu o zdolání většího úkolu můžete zcela selhat a pak propadnout malomyslnosti. Schopnost prokonání většího díla rozvinete tím, že budete ze všech sil dělat to, s čím se setkáte. Opomíjením každodenních možností a zanedbáváním maličností, které se právě naskýtají, se mnozí lidé stávají neúspěšnými a sklесlými.

Nespoléhejte na lidskou pomoc. Nebuďte závislí na lidech, ale na Tom, který byl Bohem ustanoven, aby nesl náš žal, bral na sebe naše starosti a uspokojoval naše potřeby. Vezměte Boha za slovo. Začněte

kdekoli, kde najdete práci, která musí být vykonána, a kráčejte vpřed s neochvějnou vírou. Důvěra v Kristovu přítomnost vám dodá sílu a vytrvalost. Pracujte s nesobeckým zájmem, s neochabujícím úsilím a s neúnavnou rozhodností.

Představujeme Ježíše

Při vši své práci mějte na paměti, že jste zcela oddáni Kristu, že jste jedním z článků velkého plánu vykoupení. Z vašeho života má jako léčivý, životodárný proud prýstit Kristova láska. Snažte-li se přitáhnout druhé do kruhu Boží lásky, musí čistota vašeho jazyka, nesobeckost vaší služby a radostný výraz vaší tváře podávat svědectví o síle Boží milosti. Poskytujte světu tak čistý a věrný obraz Boha, aby ho lidé spatřili v jeho krásě.

Vyzdvihuj Ježíše a volej: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ (J 1,29). Jen On může uspokojit touhu srdce a dát nám pokoj.

Po celé věky se Pán snaží probudit v srdcích lidí pocit, že jsou součástí Boží rodiny. Budme jeho spolupracovníky! Když je svět zaplavován nevěrou a odcizením, mají Kristovi učedníci zjevovat ducha, který vládne v nebi.

Mluvte tak, jak by mluvil Kristus. Jedněte tak, jak by jednal On. Zjevujte stále vlídnost jeho povahy. Představujte bohatství lásky, která je základem všeho jeho učení a všeho jeho jednání s lidmi. I ti nejskromnější pracovníci, spolupracující-li s Kristem, jsou schopni dotknout se strun života druhých lidí, jejichž zvuk bude slyšet až na druhém konci světa a bude znít nekonečnými věky.

Nebeské bytosti čekají na příležitost spolupracovat s lidmi, aby mohly světu ukázat, čím se tito lidé mohou stát a co všechno mohou ve spojení s Bohem udělat pro spásu těch, kteří jsou na pokraji záhuby. Užitečnost člověka, který není poznamenán sobectvím, který nechá na své srdce působit Ducha svatého a jehož život je plně zasvěcen Bohu, je bez hranic. Všem, kdo zasvěcují tělo, duši i ducha službě Bohu, se bude neustále dostávat nové tělesné, duševní a duchovní síly. Takovým jsou otevřeny nevyčerpatelné zásoby nebe. Kristus jim dává svého Ducha a život. Duch svatý uděluje nejvyšší energii, aby působila v mysli a srdci.

Milostí, které se nám dostává, můžeme dosáhnout vítězství, o němž se zdálo, že ho pro naše falešné názory a představy, pro naše povahové kazy a pro naši malověrnost nelze dosáhnout.

Každý, kdo se cele odevzdá Pánu do služby a nic si nenechává pro sebe, dostane sílu k dosažení nezměrných výsledků. Pro takové vykoná Bůh veliké věci. Zapůsobí na mysl lidí tak, že už na tomto světě se v jejich životech vyplní zaslíbení, která platí pro budoucnost.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jak dalece jsme schopni či ochotni přiblížit se k druhým jako ti, kteří chtějí jejich dobro? Kde leží tato hranice?

2. Nakolik nás znají lidé v našem sousedství? Co vědí o naší víře?
3. Jakým praktickým způsobem můžeme vyzařovat a předávat „krásu“ Ježíšovy povahy těm, kteří žijí v našem okolí?

(Tento text je výběrem z knihy Život naplněný pokojem, str. 65–77.)

ELLEN G. WHITEOVÁ

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 8/2014

10x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>
Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365
Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk
Vychází: 24. 9. 2014

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz
Inzerce můžete zasílat na e-mail: redakce@adventorion.cz
Redakce si vyhrazuje právo dodané příspěvky krátit.
Foto na obálce: D. Tank
Foto: 2, 9, 24 – Jan Kubík, 18 – Ellen Kapralová
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava
Výtiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice